

Anatomia humana

SOBRE LA CONDICIÓN MÈDICA O NO MÈDICA

Jorge Bello

Sembla cosa cada cop més general que la màxima autoritat sanitària ja no és metge, i ara vull veure si ens convé que sigui així.

A Menorca, el gerent Antoni Gómez Arbona sí que és metge, i és metge amb prou experiència assistencial i política. Trobo que la gestió que fa dels recursos sanitaris menorquins és prou raonable i efectiva, però encara ha de millorar quant a continuar desent el mal que van fer les retallades populars, i ha de millorar també la comunicació amb pacients i professionals.

Raonable i efectiva també ha estat la seva gestió anterior, feta amb col·laboradors ara diferents, ara els mateixos. És clar que tot es pot millorar, i segur que serà millor si en parlem serenament i sense importar la samarreta.

El gerent anterior, Manuel Yebra, no és metge però això no obstant va fer una gestió prou raonable i efectiva, prudent i dialogada, la qual cosa indica que la condició mèdica no és tan necessària com d'entrada sembla quant a la gestió dels recursos sanitaris.

Lanterior, José Luis Gallego, sí que és metge però això no obstant va fer una pessima gestió dels recursos sanitaris, materials i humans, i encara en són evidents les conseqüències. I això indica que la condició mèdica no és cap garantia tant a la gestió dels recursos sanitaris.

Una altra diferència important entre

aquest gerent i els dos posteriors és que Gallego va haver de sortir de mala manera, però això no obstant el van amagar en un càrrec llunyà i li pagaven un bon sou. Yebra i Gómez Arbona, en canvi, en acabar la gestió van quedar-se a casa. Aquest fet n'és prou eloqüent.

També és un fet eloqüent que Yebra i Gallego van fer polítiques diferents, amb una actitud diferent, encara que duïen la mateixa samarreta política, mentre que Gómez Arbona duïa, i continua que duu, samarreta de color contrari. I això indica que el color de la samarreta no és allò que determina la qualitat de la feina que s'ha de fer.

El que sí en determina la qualitat és la formació i experiència en gestió de recursos públics, i en particular les condicions personals, competències i habilitats que el gestor tingui i vulgui exercitar, i fins i tot potenciar.

• A ESPANYA HI VA HAVER ministres de Sanitat amb formació en medicina i sense. L'últim, Alfonso Alonso, és un exemple ben pruriginós: no és metge sinó llicenciat en Filologia romànica i en Dret, i va acabar la seva feina com a gestor dels recursos sanitaris espanyols sense que li haguem pogut veure gaire competència o habilitat.

Però sí que vam veure que les vacunes que va prometre per al 2016, contra el pneumococ i contra la varicel·la, encara

no han arribat als ambulatoris, i el 2016 ja està ben començat. Fins i tot hi ha problemes de subministrament de les vacunes habituals.

A Catalunya, el nou conseller de Sanitat, Antoni Comín, tampoc no és metge sinó llicenciat en Filosofia i Ciències Polítiques, i no té cap experiència en gestió de recursos sanitaris.

Lanterior conseller, Boi Ruiz, sí que és metge i amb prou experiència assistencial i de gestió de recursos sanitaris, però això no obstant serà recordat com l'artífex de les retallades que van demostrar-se inútils, i de les privatitzacions a petita i a gran escala. Encara no sé si va marxar per la porta del darrera o per la porta giratòria.

Entre 2010 i 2015, temps de Boi Ruiz, l'Institut Català de la Salut va acomiadar 890 metges i 1.034 infermeres de plantilla, i 1.646 infermeres i metges interins (i altres 2.240 treballadors). Algú pot aportar les xifres equivalents de l'Institut Balear de la Salut? No és qüestió de títols, sinó de persones.

Amb aquests exemples es pot veure que la bona gestió dels recursos sanitaris públics no depèn de la condició mèdica o no mèdica, ni del color de la samarreta que el gestor duguï posada, sinó que depèn de la persona, de la qualitat de les persones, de les competències i habilitats personals, de la formació i experiència.

Hem de tenir present aquest concepte, en particular en aquests temps força convulsos que ens veiem obligats a viure a causa dels polítics, ara bones persones, ara males persones.

bello.cat | jordibell@gmail.com

N'heu de parlar, perquè no és la samarreta allò que us dona la raó, ni és la samarreta equivocada allò que us la treu

Tinguem pau

SOMNI

Climent Sabater

Es una illa petita, però propra, no d'aquelles perdudes al mar. Aquell grup d'homes volien visitar un tram del camí del litoral. El matí era especialment humit i seré, sense gens de vent i un poc ennuvolat; era la tònica habitual a les darreres setmanes. El camí passa per un sender de terra i pedres, a vegades pla, a vegades amb pendent pronunciada; la majoria de temps és aprop de la costa i del mar i ran de pins, mates i alzines.

Es varen retornar a una raconada vora del mar, que no tenia categoria de platja, però sí tenia sorra i voreira. Era com una estampa: no semblava mar, no; semblava un llac, de calmada que estava l'aigua. Varen tenir que tocar-la, per estar segurs de que era aigua de mar. Semblava un altra fluït.

I varen fer la foto de rigor. Els resultats varen ser sorprenents. La posició del sol, enteranyinat a aquella hora, reflectia les figures del homes dins el mar, de manera que l'imatge era doble. L'efecte visual era espectacular. Després varen fer una altre toma a la seva dreta. Allà hi havia unes roques dins el mar que, amb el reflex dels núvols, li donava una tonalitat grisa que semblava que el mar no hi era i, en el seu lloc, hi havia un gran mirall. Un mirall ple de protuberàncies blanques i vermelles (les roques), de manera que els homes varen quedar aturats pensant si allò no recordava un paisatge lunar, com el que han vist moltes vegades a la televisió.

Després de fer un esforç considerable, varen passar per una zona propra a la costa, però molt elevada. Estaven al damunt de un impressionant penya-segat. La visió del mar des d'aquell punt era fantàstic: tenia un color turquesa increïble i transparent i, alhora, feia respecte perquè estaven a una altura considerable i sense cap protecció al mirador on estaven. Però estaven emocionats gaudint d'aquella sensació.

De repent, va fer aparició una parella de enormes milloques que volaven majestuosament a sobre seu, lo que va arrodonir la seva experiència.

I mentrestant, la solitud, la tranquil·litat absoluta. Sense cap renou, excepte el cant de un verdelot o un puput. O la remor dels seus propis peus quan trepitjaven els petits còdols, o les fulles caigudes, encara que, moltes vegades, allò era una autèntica estora, una estora de fulles de pi, que esmortia les petjades i contribuïa a un major silenci i quietud.

En aquell precís moment, varen pensar si no estaven vivint un somni. Es demanaven, si un lloc com aquell existia realment.

www.tinguem Pau.blogspot.com.es

Car Alfredo

■ Et felicito Alfredo Benosa per la facilitat i bona exposició de que saps fer dels fets històrics de la nostra maltractada terra (potser ens ho mereixem doncs de fet, uns quants episodis sagnants també va produir el domini català, els episodis d'almogàvers resulten un bon exemple). Referent a la munió de gent al carrer els 11 de setembre, si van gaire mal dades amb l'Estat espanyol, no descarto gens ser espectador de verdaderes accions de pacífica desobediència civil, molt lluny de la necessitat d'utilitzar barricades que, per molt que alguns s'esmolin les ungles desitjant-ho, no hem d'oblidar sota quin aixopluc democràtic ens trobem al ser membres de la UE.

Referent a l'episodi de desitjar veure la teva esquila al diari, no em sap greu dir-te que el comentari, potser per no saber-me fer entendre, et va arribar distorsionat i si recordo el que vaig dir, senzillament és

perquè ja saps amb quina facilitat es fa safareig dins del col·lectiu de venedors ambulants mentre passa el temps de mercat sense activitat econòmica productiva, per la qual cosa sé que el que vaig comentar en més d'una ocasió en assabentar-me de la teva participació ocupant un càrrec públic al servei del poble, més o menys va anar per aquí: entenent la mort com un fet natural que tard o d'hora ens arribarà a tothom, no m'hagués estranyat tant assabentar-me de la teva absència d'aquest món com la de la teva col·laboració activa en un partit

polític (sigui el que sigui per això de defensar drets socials a les barricades) i molt menys el dels populars hereus d'aquella Alianza també popular.

Gràcies per donar-me novament l'oportunitat de poder aclarir el que en realitat, t'ho creguis o no, vaig dir i, si dic novament, és perquè recordo que ja fa temps aquest comentari de què algú preferia veure't mort, el vas deixar anar en un altre escrit al diari MENORCA i, tot i que vaig donar-me per al·ludida, l'hi vaig restar importància esperant que si algun dia, coincidíssim en algun lloc, ja podria aclarir-te el mal entès.

Salut i, a veure si ens anem acostumant al fet que, amb el somriure la revolta.

VIRGINIA AYUSTE FLORIACH

• ES CASTELL

Dedicat a una gran persona: Jordi Farrés

■ Quants de camins van recórrer tots junts amb altres pesse-

bristes cercant aquell paratge, aquell lloc amagat, aquella cala on escenificar els diorames any darrera any. Aquelles corregudes on sempre tu ens ajudaves a acabar els betlems abans d'inaugurar. Sabies donar un cop de mà quan et necessitàvem, sempre estaves disposat a donar els teus bons consells, el millor de tu, generós, molt humà, respectuós amb tothom, creient o no.

Gràcies per fer-me descobrir la profunditat del Nadal a través dels diorames.

Gràcies per la teva amistat i compartir amb tu i la teva família, dinars, sopars, a Son Remei, a Cala Barril, a Malbúger... i passar-ho tant bé.

Tu des del Cel ens recordaràs aquella dita:

«Si el Nadal és amor, pau i germanor, fes que tot l'any sigui Nadal».

Una expessebrista orgullosa de haver-te conegut.

ADELFA LLAMBÍAS CARDONA
• MAÓ